

SÓLYOM LÁSZLÓ, A TEHETSÉGBARÁT

SÓLYOM-ÖSZTÖNDÍJASOK MEGEMLEKÉZÉSEI

Matehetsz, 2024

Felelős kiadó
Bajor Péter, a Matehetsz ügyvezető elnöke
Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége
1118 Budapest, Budaörsi út 119/B
www.tehetseg.hu

Felelős szerkesztő: Szabó Zsuzsa
Borítóterv: Czakó Zsolt
Tördelés: Detrich Miklós

Nyomás: OOK-Press Nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila
Printed in Hungary
© Matehetsz, 2024
ISBN 978-615-81897-2-9

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a nyilvános előadás, rádió- és televízióadás,
valamint a fordítás jogát,
az egyes fejezeteket illetően is.

SÓLYOM LÁSZLÓ (1942-2023)
KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK,
AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG ELSŐ ELNÖKE,
A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
RENDES TAGJA

Sólyom László 1942. január 3-án született Pécsen. Édesapja, Sólyom Ferenc jogot végzett első generációs értelmiségi, aki a pénzügyi igazgatásban dolgozott, és a második világháborúban Sopronba helyezték. Így Sólyom László mint a háromgyermekes család második gyermeke itt kezdte meg általános iskolai tanulmányait. Édesanyja, Lelkes Aranka német származású, régi pécsi iparos-kereskedő családban született, és a család a pécsi Jókai téren fűszer- és gyarmatáru-kereskedést vezetett.

A háborút követően apai és anyai ágon is minden vagyonukat elvesztették: soproni házukat szétbombázták, osztályidegen édesapjából a mecseki erdőgazdaságban lett segédgépkocsivezető, majd idővel bérelszámoló. A Lelkes lányok boltját államosították, édesanyja rongybábákat varrt, szőnyegeket szőtt és bútorokat kárpitozott. A család nagy szegénységben élt.

Sólyom László általános iskolai tanulmányait Pécsen, a Mátyás király utcai általános iskolában fejezte be, és mellette zeneiskolába járt. Középiszkolai tanulmányait a pécsi Széchenyi István Gimnáziumban folytatta 1956 és 1960 között. Ebbe a gimnáziumba, a „volt főreálba” gyűjtötték össze a társadalmilag vagy politikailag kevésbé megbízható tanulókat és tanárokat, ahol ezért egy igényes, döntően humán érdeklődésű közösség jött létre az „A” osztályban. Tanárai közül különösen meghatározó volt számára biológiatanára, a kandidátussal rendelkező, Széchenyi-díjas botanikus, ciszterci szerzetes, Horváth Adolf Olivér, aki nemcsak a Mecseket és a növényeket ismertette meg tanítványaival, hanem ablakot nyitott a nagyvilágra. Gimnáziumi tanulmányaival párhuzamosan, délutánonként a zeneművészeti szakiskolába járt, ahol zongoristának készült, azonban másodikos korában súlyos ínhüvelygyulladást kapott, amit műtéttel sem tudtak helyrehozni, így annak ellenére végezte el a képzést, hogy tudta, nem lehet belőle zongorista. Itt ismerte meg későbbi feleségét, Nagy Erzsébetet, aki ének szakra járt.

Kitűnő eredménnyel tett érettségit, ugyanakkor a család anyagi támogatása híján Pécsset elhagyni nem tudta, így elérhetetlenné vált számára a vágyott zenetudományi képzés. Helyben maradván, Pécssett akkoriban három felsőfokú képzés volt elérhető: a tanárképző főiskola, valamint az orvosi és a jogi egyetem. Humán érdeklődése miatt, feltehetően az apai minta és a „jogászból bármi lehet” vélekedés alapján, bármiféle tudatos törekvés és lelkesedés nélkül választotta a jogi képzést. A jogtudomány és a jogász hivatás iránti őszinte és megélt elhivatottságra csak jóval később, már az 1980-as évek első felében talált rá. A pécsi egyetem oktatói közül egyedül a Római Jogi Tanszék fiatal tanársegédje, Benedek Ferenc volt rá nagy hatással, aki betekintést adott számára a szakmaiság és a tudomány, valamint a könyvek és a könyvtárak világába. Részben ennek hatására, részben a jogtól való viszolygása okán beiratkozott az Országos Széchényi Könyvtár öt féléves könyvtárképző tanfolyamára, amiből utóbb főiskolai szak lett Szombathelyen. Így a jogi diplomája megszerzésével megegyező évben, 1965 tavaszán vette át szakképzett könyvtárosi diplomáját is, sőt személyi igazolványában hivatalos szakképzettségként hosszú évtizedekig a „könyvtáros” bejegyzés szerepelt. (Benedek Ferenchez való viszonyáról és az egyetemi évekről maga Sólyom László is írt röviden a JPTE ÁJK által Benedek Ferenc születésének hetvenedik évfordulójára 1996-ban kiadott ünnepi tanulmánykötetben, *Ajánlás Benedek Ferencnek* címmel.) Még az egyetemi évek alatt – autóstoppal – bejárta Lengyelországot, majd – vonnattal – az NDK-t.

Mivel későbbi felesége a pesti bölcsészkaron tanult, jogi diplomájával már eleve fővárosi állásokat pályázott meg, s csupán „jobb híján” lett fogalmazó a Kispesti Bíróságon, de mivel továbbra sem akart joggal foglalkozni, a kétéves formális fogalmazói képzés megkezdését megtagadta a bíróságon. Benedek Ferenc javaslatára ugyan még 1965 nyarán felkereste Mádl Ferencet, aki akkor az MTA IX. osztályának titkára volt, de neki is elmondta, hogy nem akar jogász lenni, így nem is tartották a kapcsolatot. Folyamatosan keresett másik állást, s még 1965 végén ígéretet kapott, hogy könyvtárosként alkalmazzák az Állami Gorkij Könyvtárban (ma Országos Idegennyelvű Könyvtár), amikor váratlanul megkereste Mádl Ferenc egy NDK-s együttműködéssel kapcsolatban. A jénai egyetemen összehasonlító jogi intézetet terveztek felállítani, ahova nyelveket beszélő kollégákat kerestek, de az erre kije-

lölt pécsi jogász nem tudott elég jól németül, így sürgősen „helyettest” kellett találni. Miután Eörsi Gyula és Mádl Ferenc együtt meghallgatták nyelvtudását, kiküldetése mellett döntöttek. Sólyom László – az „egyetemi kiküldetés” formális előfeltételének teljesítése érdekében – három hónapra a pécsi egyetemi könyvtár alkalmazottja lett, majd 1966 nyarán kiutazott Jénába. Annak érdekében, hogy Nagy Erzsébet is vele utazhasson, előbb házasságot kötöttek.

A jénai Friedrich Schiller Egyetemen – az NDK központi bizottságának 1966. nyár végi politikai döntését követően, ami „burzsoá áltudományak” minősítette a jog-összehasonlítást – mégsem jöhetett létre az összehasonlító jogi intézet. Így Sólyom László – miközben hozzákezdett doktori disszertációja megírásához – egyetemi tanársegédként német polgári jogot oktatott az egyetemen 1966 és 1969 között. Felesége 1967 tavaszán szülte meg első gyermeküket Jénában, majd a kisgyermekkel együtt hazaköltözött, s ezt követően Sólyom László vonattal ingázott Drezda és Budapest között. 1969 márciusában védte meg a szerződésen kívüli harmadik személynek okozott károk témában, *Die Beschränkung der materiellen Verantwortlichkeit. Der Ersatz des Drittschadens* címmel írt disszertációját, *cum laude* minősítéssel.

Hazatérve, 1969 tavaszától az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének Polgári Jogi Osztályán kezdett kutatni Eörsi Gyula irányítása alatt. Egyfelől részt vállalt a Jogtudományi Intézetre kötelezően kirótt feladatokból, így például az első években többször utazott külkereskedelmi delegációk jogi szakértőjeként Szovjetunióba, Csehszlovákiába, Lengyelországba és Olaszországba. Másfelől, részben doktori disszertációja folytatásaként, részben Eörsi Gyula felelősségi jogi elmélete és az annak alapján felépülő, alig egy évtizedes polgári jogi szabályozás és gyakorlat kritikus összefoglalása céljából – mint akkor oly sokan a Jogtudományi Intézet fiatal kutatói közül – polgári jogi felelősséggel és kártérítési joggal kezdett foglalkozni. Bár az Állami Gorkij Könyvtárban végül nem kezdett el könyvtársként dolgozni, az Országgyűlési Könyvtárban szakozói mellékállást vállalt 1970 és 1975 között. 1970-ben angol nyelvből felsőfokú, 1971-ben orosz nyelvből középfokú vizsgát tett. 1975-re készült el első monográfiájával, *A polgári jogi felelősség hanyatlása* címmel, ami végül 1977-ben jelent meg az Akadémiai Kiadónál. Ezen írásával szerezte meg 1975-ben az állam- és jogtudományok kandidátusa címet, s még ugyanebben az évben, 1975 februárjától fél

évet az Amerikai Egyesült Államokban töltött IREX-ösztöndíjjal a Kaliforniai Egyetemen (a Berkeley-n). Ezt követően Eörsi Gyula közölte vele, hogy kinevezi őt „magántudósnak”, írhat, amit csak akar. (Eörsi Gyulához, vagy ahogy a Jogtudományi Intézetben mindenki szólította, a „Főnök”-höz fűződő őszinte és meghatározó mester-tanítvány viszonyáról maga Sólyom László is megemlékezett Eörsi Gyula halálára a *Magyar Tudomány* folyóirat 1992/9. számában megjelent írásában, *Eörsi Gyula búcsúztatója* címmel.)

A felelősségi jogi monográfia megírását követően a személyiségi jogokat választotta új kutatási témájául. Már 1976-ban megjelentek e körben első publikációi, illetve ugyanebben a témában 1977-ben diákköri előadásokat, majd 1978-ban kurzust tartott az ELTE Jogi Továbbképző Intézetében. A személyiségi jogi kutatásai közben azonban – a Jogtudományi Intézetre kirótt kötelező feladatként – részt vállalt egy környezetvédelmi kötet megírásában is 1978-ban, amely részeként kidolgozta az *actio popularis* jogintézményt, ti. hogy bárki perelhessen a környezet védelmében, még akkor is, ha őt magát nem éri közvetlenül kár. Ebből született meg utóbb második monográfiája 1980-ban az Akadémiai Kiadónál *Környezetvédelem és polgári jog* címmel. Voltaképpen ez a könyv hívta fel a környezetvédő mozgalmak figyelmét Sólyom Lászlóra, aki ennek folyományaként is lépett be 1984-ben az éppen megalakult Duna Körbe, s végső soron ez alapján javasolta beemelni az *actio popularis* jogintézményét a készülő alkotmánybírósági törvénybe is az Ellenzéki Kerekasztal (továbbiakban: EKA) jogi szakértőjeként 1989-ben. Ugyanebben az évben, 1980-ban jelent meg felelősségjogi monográfiájának angol fordítása is a Sijthoff & Noordhoff és az Akadémiai Kiadó közös gondozásában, *The decline of civil law liability* címmel. 1981-ben francia nyelvből középfokú vizsgát tett.

Személyiségi jogi kutatásait, amit egyúttal nagydoktori disszertációjának témájául is választott, 1981 elején fejezte be, ami később harmadik monográfiájaként 1983-ban jelent meg a Közgazdasági és Jogi Könyvkiadónál *A személyiségi jogok elmélete* címmel. Nagydoktori disszertációját 1981. szeptember 8-án védte meg, s egy héttel a tudomány doktora fokozat megszerzését követően Humboldt-ösztöndíjjal Kölnbe utazott családjával – immár két gyermekével és feleségével – együtt, ahol egy évig, 1982 őszéig kutatott. Voltaképpen ez idő alatt fordította le német

nyelvre nagydisszertációját, amely utóbb két kiadónál is megjelent 1984-ben, *Die Persönlichkeitsrechte* címmel a Carl Heymans Verlagnál a „nyugati” és az Akadémiai Kiadónál a „keleti blokk” számára, jellegzetesen más-más tipográfiával, de azonos tartalommal.

1983. július 1-jétől kapott egyetemi tanári kinevezést az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar Polgári Jogi Tanszékén, és az 1983/84. tanév téli szemeszterében – először tárgyjegyző oktatóként jogász pályáján! – kötelmi jogból tartott főkéllégiumot a jogi karon. Az 1984. év második felét – ismét Humboldt-ösztöndíjjal – Hamburgban töltötte.

Az 1984/85. év fordulópont volt szakmai életében: absztrakt kutatóból „ön- és jogtudatos polgárrá” vált. Belépett a Duna Körbe, és aluljárókban, egyetemi klubokban szólalt fel, minden fórumon tiltakozva a bős-nagymarosi vízlépcső megépítése ellen, majd 1985-ben a *Valóság* folyóirat leköszölte a *Mit szabad és mit nem?* című írását, melyben egészen új, friss és a kor dogmái alól felszabadító jogi szemléletmódjának adott hangot. Szintén a jog mint „alkalmazott tudomány” tapasztalását erősítette benne az 1987-es év, amikor a Központi Statisztikai Hivatal részére elkészítette háttér tanulmányként törvénytervezetét a személyhez fűződő jogok védelméről az állami népesség-nyilvántartásban. Ebben az időben, 1987. április-május között a frankfurti egyetemen kutatott Spiros Simitis professzor, egyúttal hesseni adatvédelmi biztos meghívására. Mindezek nyomán a személyiségi jog és az adatvédelem összefüggéseiről első alkalommal 1987 novemberében tartott előadást a hazai szakmai nyilvánosság előtt a Neumann János Számítógéptudományi Társaság közgyűlésén, amit több írás, előadás és utóbb nagy jelentőségű alkotmánybíróági döntés is követett. Ezt követően – Szesztay András közvetítésével – belépett az MDF-be, sőt annak elnökségi tagjává választották, majd a Nyilvánosság Klub ügyvivője lett, továbbá vezetőségi tagságot vállalt a Márton Áron Társaságban és a Független Jogász Fórumban is, sőt ez utóbbi képviselőjeként – s nem az MDF delegáltjaként! – vett részt az EKA munkájában, így különösen az Alkotmány, az egyesületi jogi, a választójogi és az alkotmánybíróági törvény kidolgozásában. Végül 1989 novemberében az EKA jelöltjeként alkotmánybíróvá választották, majd az így felállt – kezdetben csak 5 fős testület – helyettes elnökének (ti. az indulásnál ideiglenesen még nem volt elnöke az Alkotmánybírósnak), majd a pár hónap múlva a kibővült testület

elnöknek választotta meg saját tagjai közül. Később többször ismételten újraválasztották, így egészen az alkotmánybírói mandátuma lejártáig, 1998-ig az Alkotmánybíróság elnöke volt.

A jogállami átmenet időszakában, majd később, a demokratikus jogállam megteremtésében Magyarországon az általa vezetett Alkotmánybíróság játszotta a legfontosabb szerepet. Az Alkotmánybíróság elnökeként Sólyom László meghatározó módon a – jogi értelemben vett – „liberális”, ti. a szabadságjogokat kiterjesztően értelmező irányzatot képviselte, és olyan kiemelkedően fontos, elvi határozatokban volt előadó, illetve a döntésben meghatározó szerepet játszó alkotmánybíró, mint a szólásszabadság, a személyi szám, a szociális jogok, a privatizáció/kárpótlás, az igazságtétel, az átvilágítás, az abortusz vagy a halálbüntetés eltörlése. Alkotmánybírósági elnöksége alatt vendégoktató volt többek között Münsterben, Heidelbergben, Frankfurtban, Oxfordban, Strasbourgban, Freiburgban, a Yale Law Schoolban, Kölnben, valamint az Indiana állambeli Notre Dame Egyetemen. 1994-ben a genfi International Commission of Jurists, 1995-ben a Wissenschaftskolleg zu Berlin részeként működő Wissenschaftlicher Beirat, 1996-ban a Yale Egyetemen a Global Constitutional Seminar, 1997-ben pedig a European Commission for Democracy through Law (az ún. „Velencei Bizottság”) tagjává választották.

Közvetlenül alkotmánybírói mandátuma lejártát követően, még 1998 nyarán megkapta a külföldieknek adományozható legmagasabb német kitüntetést (*Grosses Verdienstkreuz mit Stern des Verdienstordens der Bundesrepublik Deutschland*) és egy újabb Humboldt-díjat, amelyet arra használt fel, hogy egyrészt eltávolodva a hazai eseményektől összefoglalja az alkotmánybíráskodás első évtizedét, másrészt felkészüljön az Institut für Ostrecht der Universität zu Köln vezetésének átvételére idős kollégájától és barátjától, Georg Brunner professzortól. Előbbi részeként készült el német nyelven a Nomos Verlag kiadásában 1995-ben megjelent, *Verfassungsgerichtsbarkeit in Ungarn* című kötet és a C. F. Müller kiadásában később, 2016-ban megjelent, *Das ungarische Verfassungsgericht* (Handbuch Ius Publicum Europaeum, Band VI.) című írás, amely angol nyelven a The University of Michigan Press kiadásában 2000-ben jelent meg *Constitutional Judiciary in a New Democracy: the Hungarian Constitutional Court* címmel, és magyar nyelven az Osiris Kiadó gondozásában 2001-ben megjelent, *Az alkotmánybíráskodás kezdetei Magyarországon*

című kötet. Mindeközben Kölnben egyetemi előadásokat és szemináriumokat tartott, és 1999. február 6-án kapta meg a Kölni Egyetem *doctor honoris causa* elismerését. Ezt követően, 1999. augusztus 20-án vehette át a Magyar Köztársasági Érdemrend nagykeresztje kitüntetését.

Döntően családi okokból – ekkor már nyolc unokájuk született két gyermeküktől, így felesége, elfoglalt nagymamaként, leginkább Magyarországon tartózkodott – mégsem vállalta el a kölni intézet vezetését, és 2000-ben hazatért. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán – ahol már annak újraalapítása, 1995 óta egyetemi tanári kinevezése volt – kezdett oktatni összehasonlító alkotmányjogot, továbbá ugyanott az Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola vezetője lett, majd 2001-ben a Magyar Akkreditációs Bizottság tagjává választották. Oktatási és oktatásszervezői feladatai mellett hozzákezdett egy „német típusú” alkotmánykommentár megírásához, mely munkához tizenöt fős, fiatal és elkötelezett kutatókból álló kutatócsoportot szervezett, és az Alkotmány 3. és 4.§-ához megírta a „címszó-mintát”, ami a Rejtjel Kiadó gondozásában jelent meg 2004-ben, *Pártok és érdekszervezetek az Alkotmányban* címmel. (Miután 2005-ben köztársasági elnökké választották, belátta, nem lehet mindkét feladatot egyidejűleg és megfelelő színvonalon ellátni, ezért az alkotmánykommentár megírására elnyert OTKA pályázatot visszamondta, sőt, ehhez a munkához – számos okból kifolyólag – a köztársasági elnöki mandátuma lejártát követően sem látott hozzá újfent.) Ugyanezen időszakban – új kutatási témaként – bemutatta a jövő nemzedékek jogai védelmének, s ennek előkérdéseként az eljövendő generációk jogalanyként történő elismerésének elvi megfontolásait, ami utóbb, 2008-ban intézményesült formában is megvalósult hazánkban. Elkötelezett jog- és környezetvédőként, s nem utolsósorban Pécs és a Mecsek iránti kötődése okán a kezdetektől részt vett a Zengőre tervezett katonai lokátor építése elleni tiltakozásokban, amit utóbb, már köztársasági elnökként is elszántan folytatott, megakadályozva a további természetkárosítást. A Magyar Tudományos Akadémia 2001. május 7-én tartott 168. rendes közgyűlésén választotta levelező tagjává, majd 2003. október 23-án átvette a Nagy Imre Érdemrendet.

A Védjegylet által indított kezdeményezésre az Országgyűlés 2005. június 6-án választotta meg köztársasági elnöknek, mely tisztséget egykori mentora és kollégája, Mádl Ferenc utódként 2005. augusztus

5-től 2010. augusztus 5-ig töltötte be. Köztársasági elnöki ciklusának három kiemelkedően fontos témája az alkotmányosság és jogállamiság, a nemzet egysége és a kulturális nemzet fogalma, valamint a környezetvédelem képviselője volt. A Magyar Tudományos Akadémia, az UNESCO és az International Council of Science által Budapesten szervezett World Science Forum keretében már 2006-tól kezdeményezte az „Elnöki panel” felállítását, amelyben európai államfők az egyes államok környezetvédelemért, a fenntarthatóságért és az éghajlatváltozás elleni küzdelemért való felelősségével foglalkoztak. Köztársasági elnökként létrehívott konferenciasorozatok gyűjteményes köteteként jelent meg 2009-ben a nevelés-oktatás rendszerének újjáépítésére és a korrupció megfékezésére ajánlásokat megfogalmazó *Szárny és teher* című kötet, majd 2010-ben a *Határon túli magyarság a 21. században* című tanulmánykötet. Elnöki szerepfelfogását, főbb célkitűzéseit és üzeneteit mandátuma lejártakor a Századvég Kiadónál 2010-ben megjelent, *Egy elnökség lenyomata* című kötetben foglalta össze.

2006 októberében a frankfurti Johann Wolfgang Goethe Egyetem, 2009 decemberében a szöuli Yonsei Egyetem *doctor honoris causa* elismerését is átvette.

2010 és 2015 közötti időszakban számos konferencián és publikációban ismertette szakmai álláspontját az Alaptörvénnyel és annak ismétlődő módosításaival kapcsolatban. Részben ezzel foglalkozott az MTA rendes tagi székkfoglalójában is, amit 2013. december 10-én tartott *Normahierarchia az alkotmányban* címmel. Jogászai pályája utolsó írását is e témakörben publikálta, *Az Alaptörvény díszkiadása* címmel, ami a *Magyar Jog* folyóirat 2016. szeptemberi számában jelent meg.

2015 januárjában elhunyt felesége, ezt követően tudatosan és véglegesen visszavonult a nyilvánosság elől. 2015 tavaszán alig 30 nap alatt, egyedül és egyhuzamban végigyalogolta az El Camino 650 kilométer hosszú zarándokútvját. Ezt követően már nem foglalkozott a jogtudománnyal. Teológiai könyvek fordításába kezdett. Lefordította angol nyelvből Őrsy László jezsuita atya könyvét, ami 2017-ben jelent meg a Jezsuita Kiadónál *Életerős zsinat* címmel; alig másfél év alatt megtanult annyira olaszul, hogy lefordította olasz nyelvből Andrea Riccardi könyvét, ami 2019-ben jelent meg a Pannonhalmi Főapátság Bencés Kiadónál, *Ferenc pápa és az ő ideje* címmel; lefordította angol nyelvből Allan Heaton Andersen könyvét, ami 2021-ben jelent meg a Bencés Kiadónál,

Pünkösdi és karizmatikus mozgalmak címmel; lefordította angol nyelvből Chan Kim-Kwong könyvét, ami 2023-ban jelent meg a Gondolat Kiadónál, *A keresztény vallás Kínában* címmel; végül utolsó munkájaként, lefordította angol nyelvből David A. Palmer, Glenn Shive és Philip L. Wickeri könyvét, ami már csak halálát követően jelent meg szintén a Gondolat Kiadónál, *A vallási élet Kínában* címmel.

A rendszerváltozás harmincadik évfordulójára a független, demokratikus és alkotmányos Magyarország megszületése előtt tisztelegve – jelen sorok szerzőjének kezdeményezésére és szerkesztői munkája mellett – összeállította páratlanul gazdag szakmai életútjának gyűjteményes összegzését több mint 2500 oldal terjedelemben, ami a hvgorac kiadónál jelent meg 2019-ben, *Documenta* címmel.

2010 és 2023 között volt köztársasági elnökként kiemelten támogatta a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, a Magyar Hospice Alapítvány, a Kutató Diákokért Alapítvány, a Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége és a Pécs Története Alapítvány munkáját.

Könyvei közül kettő Németországban, egy Hollandiában és egy az Amerikai Egyesült Államokban jelent meg. Pályája során 25 országban – konferenciákon és egyetemeken – több mint 100 előadást tartott. A kölni székhelyű *OsteuropaRecht* és a strasbourgi székhelyű *Europäische Grundrechte Zeitschrift* szerkesztőbizottságának tagja volt.

Óriási erővel, tevékenyen és derűvel viselt, hosszú betegség után 2023. október 8-án hunyt el nyolcvanegy évesen Budapesten. Az Országgyűlés Hivatala, a Köztársasági Elnöki Hivatal, a Magyar Tudományos Akadémia, az Alkotmánybíróság, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem és az Eötvös Loránd Tudományegyetem saját halottjaként a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben katonai tiszteletadással és római katolikus szertartás szerint temették el felesége mellé – akivel közösen hagytak nyomot az időben.